

Arrest

nr. 191 645 van 6 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger te zijn van Koerdische origine. U bent Yezidi en afkomstig uit Khanik, Sumel in de provincie Dohuk (Noord-Irak).

U verklaart dat uw nicht in augustus 2014 op bezoek was bij uw familie in Khanik. Toen zij de volgende dag onderweg was terug naar haar huis in Sinjar is zij nooit thuisgekomen. U vermoedt dat zij door Islamitische Staat (IS) werd ontvoerd. In dezelfde periode in de zomer van 2014 waren er gevechten aan de gang in Mosul en viel er een bom, waarschijnlijk van IS, enkele straten van uw huis. Hierbij vielen geen slachtoffers. IS probeerde in die periode ook de nabijgelegen rivier over te steken, maar kon

door de politie en het leger worden tegengehouden. Door deze gebeurtenissen en door de nabijheid van IS aan de andere kant van de rivier werd uw familie erg bang en beslisten jullie om het land te verlaten. Jullie hadden echter niet genoeg geld voor een reis naar Europa, waarna uw vader is beginnen sparen en geld verzamelen. In augustus 2016 hebt u uiteindelijk uw land verlaten en bent u via Turkije naar België gereisd. Uw familie zou later nog volgen. Ook verklaart u dat u in uw dorp soms door moslimmannen werd beledigd, dat familie van uw oom in 2015 door een assistent van een dokter niet werd binnengelaten omwille van zijn religie en jullie hierdoor niet meer naar de dokter durfden en dan gewoon zelf naar de apotheek gingen en zichzelf probeerden te genezen, en dat u twee keer moest terugkeren naar de paspoortdienst om een paspoort te laten maken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de algemene situatie in uw regio (CGVS p.15). Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Zo verwijst u naar de algemene situatie in uw regio en verklaart u dat IS in 2014 een poging heeft ondernomen om de rivier nabij uw dorp over te steken, waarna u, uw familie en uw dorpsgenoten naar de bergen zijn moeten gaan. Uiteindelijk hebben de politie en het leger IS kunnen tegenhouden en zijn jullie na twee nachten teruggekeerd naar het dorp (CGVS p.13). Ook verklaart u dat er in de zomer van 2014 een bom is gevallen enkele straten van uw huis waarbij geen enkel slachtoffer is gevallen (CGVS p.11). U verklaart dat u en uw familie bang waren dat IS en de oorlog tegen IS elk moment dichterbij konden komen. Deze verklaring volstaat echter niet om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees moet immers gegronsd zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Op geen enkel moment haalt u echter elementen aan die het aannemelijk maken dat u persoonlijk wordt gevisieerd en vervolging dient te vrezen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw ouders, broers, zussen en andere familieleden nog steeds in Khanik wonen zonder noemenswaardige problemen (CGVS p.15), verklaart u dat de situatie voor Yezidi's in uw regio goed is (CGVS p.10) en dat uw regio relatief rustig is (CGVS p.14). Daarenboven is het opmerkelijk dat de directe aanleiding voor uw vertrek uit uw land gebeurtenissen betreffen die in 2014 hebben plaatsgevonden – u verklaart dat uw nicht in 2014 onderweg naar Sinjar vermoedelijk door IS werd ontvoerd en dat jullie hierna uit angst enkele maanden heel slecht sliepen (CGVS p.17), dat er een bom enkele straten van uw huis is gevallen en IS heeft geprobeerd de rivier over te steken – maar dat u pas in augustus 2016, twee jaar later, effectief uit uw land bent vertrokken. U verklaarde dat u al veel eerder wilde vertrekken uit uw land, maar dat u de financiële middelen niet had (CGVS p.17) en u verklaarde dat in de periode tussen 2014 en uw uiteindelijke vertrek niets meer is gebeurd (CGVS p.12). Hieruit kan bezwaarlijk een dringende en ernstige noodzaak aan internationale bescherming worden besloten.

Bijkomend haalt u aan dat u soms door moslims in de omgeving wordt uitgescholden (CGVS p.14), dat familie van uw oom in 2015 door een assistent van een dokter niet werd binnengelaten omwille van zijn religie, dat u dit zelf echter nooit hebt meegemaakt, maar dat jullie hierdoor niet meer naar de dokter durfden en dan gewoon zelf naar de apotheek gingen en zichzelf probeerden te genezen (CGVS p.15), en dat u twee keer moest terugkeren naar de paspoortdienst om een paspoort te laten maken, dat u uiteindelijk ook hebt verkregen (CGVS p.16).

In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Daaruit blijkt immers dat daden van discriminatie ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel dat deze daden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens (Art.48/3 §2 a,b van de Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen is dit echter niet gebleken.

Uit de aanwezige informatie blijkt voorts dat de Yezidi-gemeenschap in Irak te kampen heeft met een aantal moeilijkheden doch dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de Yezidi-gemeenschap het slachtoffer is van systematische en veralgemeende vervolging of mensenrechtenschendingen. Uit deze informatie blijkt dat voor specifieke leden van de Yezidi-gemeenschap en in individuele gevallen sprake kan zijn van problemen, alsmede dat op plaatsen waar de Yezidi-gemeenschap en de moslimgemeenschap elkaar treffen de mogelijkheid bestaat dat specifieke conflicten ontstaan. In individueel aantoonbare gevallen kan het behoren tot de Yezidigemeenschap aldus een factor zijn die

kan leiden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin. Het louter behoren tot de Yezidi-gemeenschap volstaat, in het licht van de voormelde informatie, echter niet om te besluiten dat een persoon die deel uitmaakt van deze gemeenschap ingevolge een loutere aanwezigheid in zijn regio van herkomst dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische

dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart bevatten louter informatie aangaande uw identiteit, die echter niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster stelt dat zij vervolging vreest wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk als Yezidi-vrouw. Zij wijst erop dat de Yezidi in Irak een religieuze minderheid zijn die door de moslimbevolking als afwijkend worden beschouwd. Verzoekster citeert twee internetartikels. Zij stelt vervolgens te vrezen het slachtoffer te worden IS: “*Wanneer ook maar één IS strijder verzoekster tegenkomt, zal zij slachtoffer worden van de mishandelingen, verkrachtingen en opsluiting, waaraan zij Yezidi-vrouwen blootstellen*”. Zij meent dat het conflict van de ene op de andere dag kan opschuiven zodat haar dorp door IS zal zijn bezet en zij zichzelf niet meer zal kunnen redden. Zij meent tevens dat Yezidi-vrouwen buitengewoon kwetsbaar zijn daar zij een ondergeschikte positie hebben en in het bijzonder worden gevisieerd door de moslimbevolking en door de strijders van IS. Zij wijst er verder op dat vrouwen binnen de Yezidi-gemeenschap lijden onder een zeer patriarchale cultuur, waarin zij duidelijk ondergeschikt zijn en het slachtoffer zijn van gedwongen huwelijken en eengerelateerd geweld. Zij citeert uit een internetartikel van 4 september 2012. Vervolgens stelt zij dat zij door haar familie steeds ten eerste werd beschermd, dat zij niemand mocht ontmoeten, niet mocht studeren en gedwongen zou worden uitgehuwelijkt, terwijl zij in België droomt van een vrij bestaan waarin zij zichzelf kan ontwikkelen en waarin zij zelf een partner kan kiezen, hetgeen bij haar familie in Koerdistan niet mogelijk is. Zij citeert uit een internetartikel van 2011. Zij voert vervolgens aan dat vrouwen in Noord-Irak, buiten de functie van echtgenote, nauwelijks rechten hebben en systematisch worden gediscrimineerd en misbruikt. Zij meent dat het geweld tegen Koerdische vrouwen *quasi* nog nooit zo hoog was als vandaag en alsmaar toeneemt en citeert dienaangaande uit enkele rapporten.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het de verplichte taak is van de asielinstanties om niet enkel de asielzoeker te horen maar ook om samen te werken bij de feitenvaststelling en het vergaren van informatie. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook naar rechtspraak van de Raad. Zij wijst er tevens op dat UNHCR van mening is dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning. Zij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) *in casu* weigert enig onderzoek te voeren naar de risico's ingeval van terugkeer. Zij stelt dat het CEDOCA-rapport geen enkele informatie bevat omtrent de situatie van vrouwen in Irak of van de Yezidi. Zij merkt ook op dat ingeroepen risico's steeds de toekomst betreffen en per definitie "hypothetisch" zijn. Zij meent dat het voldoende is dat er een redelijke kans is dat iemand vervolgd zal worden ingeval van terugkeer en dat bijgevolg de door haar ingeroepen risico's als alleenstaande Yezidi-vrouw in rekening dienen te worden genomen. Zij wijst er voorts op dat zij een overbeschermd, jonge vrouw is die geen kans kreeg om zich buiten het huishouden te ontwikkelen, die ongeschoold is en die heeft geleerd om een enorme angst te hebben voor moslims. Zij stelt dat zij door haar opvoeding en achtergrond een kwetsbare persoon is. Verzoekster verwijst naar de Kwalificatierichtlijn en naar een rapport van UNHCR.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder bij de analyse in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel rekening heeft gehouden met de veiligheidssituatie in het noorden van Irak en niet met haar individueel profiel. Zij stelt in de rapporten in het administratief dossier geen enkele informatie te vinden over het lot van vrouwen sinds het ontstaan van het conflict in Noord-Irak, "*laat staan informatie omtrent het lot van Yezidi-vrouwen*". Vervolgens overloopt verzoekster een aantal artikelen waaruit volgens haar blijkt dat leden van IS specifiek vrouwen en kinderen viseren en dat vrouwen en jonge meisjes worden verkracht, gedwongen worden uitgehuwelijkt en als slaven worden verkocht. Zij stelt dat op basis van deze informatie dient te worden vastgesteld dat er ingeval van terugkeer reële risico's zijn op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet op basis van haar profiel als Yezidi-vrouw en dat zij bijgevolg in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder meent verzoekster dat kan worden vastgesteld dat de situatie in Noord-Irak of de KRG-regio bijzonder verontrustend en allesbehalve stabiel is en dat de situatie er op elk ogenblik kan veranderen gezien het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 uitvoert. Zij wijst erop dat Zakho, waarvan zij afkomstig is, zich aan de grens met Turkije bevindt. Verzoekster citeert een rapport en stelt dat de risico's in haar hoofde de toekomst betreffen en dat de toekomstige situatie in Noord-Irak bijzonder onduidelijk is.

Verder stelt verzoekster als volgt: "Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat enkele maanden geleden, met name bij het nemen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekster dd. 22.07.2014, de tegenpartij quasi exact dezelfde motivering had gebruikt met als essentieel verschil dat er toen sprake was van slechts:

"de recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 300.000 (overwegend soennitische) IDP's uit Centraal-Irak die het ISIS-offensief ontvluchten".

*Het is weinig serieus vanwege de tegenpartij om steeds uit te gaan van het feit dat de enorme influx van vluchtelingen **geen** invloed zou hebben op de veiligheidssituatie en dit ongeacht het aantal vluchtelingen...*

Bovendien merkt verzoekster op dat ofschoon het CGVS lijkt te stellen dat de influx van een enorm aantal vluchtelingen (bijna 1 miljoen) geen invloed zou hebben, de bestreden beslissing geen enkele bron vermeldt voor dit gegeven.

Verzoekster is dus in staat te begrijpen op basis van welke informatie de tegenpartij tot het besluit is gekomen dat de instroom van bijna 1 miljoen vluchtelingen geen impact heeft op de veiligheidssituatie? Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtvaardigt op zich de vernietiging van de bestreden beslissing.

Door te stellen dat het offensief geen invloed zou hebben op de veiligheidssituatie in KRG maar "WEL" de massale vluchtelingenstroom, dient te worden vastgesteld dat het rapport dus vaststelt dat de instroom WEL een impact heeft op de veiligheidssituatie."

Verzoekster wijst er verder op dat zij ingeval van terugkeer een IDP zal worden en dat haar situatie gelijk zal zijn aan die van de reeds aanwezige IDP's aangezien ze nergens naartoe kan en zal terugkomen van een langdurig verblijf in het Westen. Verzoekster citeert uit rapporten en internetartikelen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift vier internetartikelen (stukken 2-5).

Per drager brengt verweerder op 12 juni 2017 samen met een aanvullende nota het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoekster zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dat het verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie betreffende de positie van Yezidi(-vrouwen) in (Noord-)Irak, die evenwel geen betrekking heeft op haar persoon. Zij slaagt er dan ook niet in de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, aangezien een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de betreffende persoon hiertoe niet kan volstaan.

Verzoekster meet zich in onderhavig verzoekschrift een aan dat niet te rijmen zijn met haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS. Waar verzoekster stelt dat zij een ongeschoolde vrouw is die een ondergeschikte positie innam binnen haar familie in Iraaks Koerdistan, dient vastgesteld dat zij in de op de DVZ ingevulde vragenlijst vermeldde dat zij tot de vijfde graad naar de lagere school ging (administratief dossier, stuk 9, verklaring 11), hetgeen bezwaarlijk valt te rijmen met haar bewering in onderhavig verzoekschrift dat zij werd afgeschermd van de buitenwereld. In tegenstelling tot wat verzoekster nu in haar verzoekschrift laat uitschijnen heeft verzoekster op geen enkel ogenblik - noch bij de DVZ noch bij het CGVS - melding gemaakt van het feit dat zij niemand mocht ontmoeten, niet mocht studeren en gedwongen zou worden uitgehuwelijkt. Voorts verklaarde verzoekster zowel op de DVZ als op het CGVS uitdrukkelijk dat zij nooit persoonlijk werd bedreigd in Irak.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij ingeval van terugkeer door de eerste IS-strijder die zij tegenkomt, zal worden bedreigd, dient erop gewezen dat zij tijdens haar gehoor op het CGVS meermaals verklaarde dat IS/Daesh niet in haar dorp is geraakt en dat het er relatief rustig is gebleven sinds 2014. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt inderdaad dat er in de provincie Dohuk geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Verzoekster beperkt zich in haar betoog aldus tot louter hypothetische beweringen.

Betreffende de aangehaalde discriminatie die zij stelt te hebben ondervonden, dient vastgesteld dat zij daaromtrent verklaarde dat dit niet verder ging dan het aanhoren van beledigende woorden wanneer zij naar de markt ging, het weigeren van toegang tot een dokter voor enkele familieleden en het moeten terugkomen om haar paspoort te bekomen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw ouders, broers, zussen en andere familieleden nog steeds in Khanik wonen zonder noemenswaardige problemen (CGVS p.15), verklaart u dat de situatie voor Yezidi's in uw regio goed is (CGVS p.10) en dat uw regio relatief rustig is (CGVS p.14). Daarenboven is het opmerkelijk dat de directe aanleiding voor uw vertrek uit uw land gebeurtenissen betreffen die in 2014 hebben plaatsgevonden – u verklaart dat uw nicht in 2014 onderweg naar Sinjar vermoedelijk door IS werd ontvoerd en dat jullie hierna uit angst enkele maanden heel slecht sliepen (CGVS p.17), dat er een bom enkele straten van uw huis is gevallen en IS heeft geprobeerd de rivier over te steken – maar dat u pas in augustus 2016, twee jaar later, effectief uit uw land bent vertrokken. U verklaarde dat u al veel eerder wilde vertrekken uit uw land, maar dat u de financiële middelen niet had (CGVS p.17) en u verklaarde dat in de periode tussen 2014 en uw uiteindelijke vertrek niets meer is gebeurd (CGVS p.12). Hieruit kan bezwaarlijk een dringende en ernstige noodzaak aan internationale bescherming worden besloten.”*

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Uit de aanwezige informatie blijkt voorts dat de Yezidi-gemeenschap in Irak te kampen heeft met een aantal moeilijkheden doch dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de Yezidi-gemeenschap het slachtoffer is van systematische en veralgemeende vervolging of mensenrechtenschendingen. Uit deze informatie blijkt dat voor specifieke leden van de Yezidi-gemeenschap en in individuele gevallen sprake kan zijn van problemen, alsmede dat op plaatsen waar de Yezidi-gemeenschap en de moslimgemeenschap elkaar treffen de mogelijkheid bestaat dat specifieke conflicten ontstaan. In individueel aantoonbare gevallen kan het behoren tot de Yezidigemeenschap aldus een factor zijn die kan leiden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Het louter behoren tot de Yezidi-gemeenschap volstaat, in het licht van de voormelde informatie, echter niet om te besluiten dat een persoon die deel uitmaakt van deze gemeenschap ingevolge een loutere aanwezigheid in zijn regio van herkomst dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.”* Ook uit de door verzoekster geciteerde en aangehaalde informatie in onderhavig verzoekschrift kan niet blijken dat er in Noord-Irak sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van het behoren tot de Yezidi-gemeenschap.

Waar verzoekster aanvoert dat zij ingeval van terugkeer een IDP zal zijn met alle gevolgen van dien, kan zij niet worden bijgetreden. Niets weerhoudt verzoekster er immers van om terug te keren naar haar regio van herkomst en zich opnieuw bij haar aldaar verblijvende familie te vestigen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst een intern ontheemde vrouw zou zijn. Evenmin kan zij overigens worden bijgetreden waar zij stelt een alleenstaande vrouw te zijn, aangezien zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst nog steeds terecht bij haar ouders en broers en zussen die volgens haar verklaringen nog steeds op dezelfde plaats woonachtig zijn. Op welke wijze haar verblijf in het Westen hieraan in de weg zou staan, wordt door verzoekster op geen enkele wijze *in concreto* uiteengezet in onderhavig verzoekschrift.

Aangaande verzoeksters paspoort, dient bovendien vastgesteld dat zij op de DVZ en tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij dit paspoort in Irak heeft achtergelaten omdat zij zich bij haar vertrek diende te haasten (gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS eveneens verklaarde dat zij haar paspoort aanvraag in 2013 voor het geval zij het op een dag nodig zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5) alsook dat zij reeds in 2014 haar land van herkomst wou verlaten maar dit pas in 2016 kon doen wegens geldgebrek (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dergelijke incoherente verklaringen zijn niet aannemelijk en doen vermoeden dat verzoekster haar paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties teneinde de erin vervatte informatie verborgen te houden.

De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Voorts wordt in de bestreden beslissing tevens terecht het volgende gesteld: *“Uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart bevatten louter informatie aangaande uw identiteit, die echter niet betwist wordt.”*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus."

In zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) stelt verweerder met betrekking tot het bijgevoegde document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 terecht als volgt: "Verweerder besluit dat voornoemd advies de in het administratieve dossier opgenomen COI Focus niet tegensprekt, integendeel." Verzoekster brengt verder zelf geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat IS alsnog aanwezig is of dreigt te zijn in Noord-Irak. Dit blijkt noch uit de in het verzoekschrift geciteerde rapporten en artikelen, noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen (stukken 2-5). Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER